Pregar pels enemics

Per DavidG el dv., 14/09/2018 - 06:04

Estimar, fer el bé, beneir, pregar per l'altre... resulta ben desitjable i adequat. Però quan el complement a aquests verbs és *els enemics, als qui no us estimen, als qui us maleeixen, per aquells que us ofenen*...(cf. Lc 6, 27-38) l'acció deixa de ser evident.

Pregar pels enemics podria ser la prova del cotó que fes la diferència entre un temps de meditació i la pregària cristiana. Mirar la realitat com Déu la veu, descobrir que Ell és Pare de tots i no d'uns elegits, disposar-se a reconèixer la seva presència en aquells que més l'amaguen, són altres definicions de la pregària de Jesús, la que ens va ensenyar amb paraules i fets.

Pregar pels enemics és una barreja entre posar-s'hi i deixar-se fer. Posar-s'hi perquè de natural no ens surt desitjar res de bo a qui ens fa mal. Deixar-se fer perquè sols si ens deixem configurar per Déu Pare de tots, que fa sortir el sol sobre bons i dolents (Mt 5,45), podrem donar un pas valent, diferent i transformador.

En la meva pregària trobo un instant per fer-me conscient dels enemics, dels qui no m'estimen, dels que em maleeixen o m'ofenen. Escric els seus noms, a poc a poc. Em serà difícil escriure'ls, considerar-los, donar-los entitat, revestir-los amb la dignitat que Déu els dóna. Fer-ho sol em serà impossible. Sols si la ma que escriu és conduïda pel Senyor, començarà a ser possible un nou traç. I amb el nou traç, una reconciliació on ningú claudiqui de l'essencial sinó que es senti íntimament reconegut en aquell altre que semblava tan diferent.

Diu el Llibre dels Proverbis, que fer el bé a l'enemic és com posar brases sobre el seu cap (Pr 25, 22). Les brases encenen la perplexitat i els remordiments que provenen d'una mala acció. Així, les brases consumiran el desig de tornar-s'hi i propiciaran la conversió del cor. El de l'altre i també el propi cor.